

**0229SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
w KATOWICACH**

40-032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23

tel.: 32 255-27-75 fax: 32 251-86-72

e-mail: kancelaria@kkatowice.sko.gov.pl

REGON: 272357234

NIP: 9541886250 ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

SKO.OS/41.9/54/2024/1737/KS

Katowice, 1 marca 2024 r.

Decyzja

Na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r. poz. 570) oraz art. 138 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.),

po rozpatrzeniu odwołania z dnia 15 stycznia 2024 r. Pana Tomasza Warchali przedsiębiorcy prowadzącego działalność pod firmą: ZUPH MAX-BUD 1 Tomasz Warchala reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego Macieja Smolczewskiego od decyzji Nr 9/2023 z dnia 13 grudnia 2023 r. Naczelnika Wydziału Ekologii i Gospodarki Odpadami Urzędu Miejskiego w Świętochłowicach, działającego z upoważnienia Prezydenta Miasta Świętochłowice o treści sentencji: „Prezydent Miasta Świętochłowice orzeka:

Odmówić wydania decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych realizacji planowanego przedsięwzięcia pn:

„Zbieranie odpadów na działce o numerze ewidencyjnym 655/116 w Świętochłowicach przy ul. Wojska Polskiego”, ze względu na niezgodność lokalizacji przedmiotowego przedsięwzięcia z ustaleniami planu miejscowego zagospodarowania przestrzennego miasta.”

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

Przewodnicząca składu orzekającego – Katarzyna Stebnicka (sprawozdawca)

Członek składu orzekającego – Kamila Koziaara

Członek składu orzekającego – Robert Nowicki

na posiedzeniu niejawnym w dniu 1 marca 2024 r.

orzekło

uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji

Uzasadnienie

Decyzją Nr 9/2023 z dnia 13 grudnia 2023 organ pierwszej instancji orzekł jak opisano powyżej. W uzasadnieniu przedstawił argumenty przemawiające za wydanym rozstrzygnięciem.

Od decyzji tej zostało wniesione odwołanie przez Pana Tomasza Warchalę przedsiębiorcę prowadzącego działalność pod firmą: ZUPH MAX-BUD 1 Tomasz Warchala reprezentowanego przez pełnomocnika radcę prawnego Macieja Smolczewskiego

Zaskarżonej decyzji zarzucono: naruszenie przepisu art. 80 kodeksu postępowania administracyjnego w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy polegające na błędnej ocenie zebranych w sprawie dowodów w zakresie rodzaju planowanego przez odwołującego przedsięwzięcia, co łącznie doprowadziło organ do uznania, że w stanie faktycznym sprawy zaistniały

przesłanki dla stwierdzenia, że planowane przed odwołującego przedsięwzięcie będzie stanowić zakład związany z gospodarowaniem odpadami, a tym samym że w stosunku do planowanego przedsięwzięcia będzie mieć zastosowanie zapis § 5 pkt 3 lit. b uchwała nr XXVIII11245/20 Rady Miejskiej w Świętochłowicach z dnia 23 czerwca 2020 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru w rejonie Drogowej Trasy Średnicowej, linii kolejowej, ulic Metalowców, Wojska Polskiego, Śląskiej i Ceramicznej oraz granicy administracyjnej miasta (dalej — m.p.z.p.), podczas gdy prawidłowa analiza zebranych w sprawie dowodów powinna prowadzić do konkluzji, że planowane przedsięwzięcie nie stanowi zakładu związanego z zagospodarowaniem odpadów, w związku z czym: 1) zapis § 5 pkt 3 lit. b m.p.z.p. nie powinien w ogóle znaleźć zastosowania w przedmiotowej sprawie, zarówno w zakresie ogólnego zakazu działalności związanej z gospodarowaniem odpadami, jak i w zakresie nałożonych ograniczeń ilościowych takiej działalności w ramach przeznaczenia dopuszczalnego, 2) wobec uznania, że odwołujący nie zamierza prowadzić zakładu związanego z zagospodarowaniem odpadów, planowana przez niego działalność, jako działalność w zakresie magazynowania, w sposób oczywisty mieści się w zakresie podstawowego przeznaczenia nieruchomości zgodnie z zapisami m.p.z.p.

W konsekwencji pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub ewentualnie uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Pismem z dnia 18 stycznia 2024 r., znak: EGO.6220.2023.IG.12 przesłał ww. odwołanie wraz z aktami sprawy do organu odwoławczego.

Analizując obowiązujący stan prawny Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, co następuje:

Kolegium wskazuje, że w sprawie znajdzie zastosowanie ustawa z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1094), dalej jako „ustawa” ; „ustawa oos” .

Zgodnie z art. 71 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Stosownie do postanowień ust. 2 ww. artykułu uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 1) oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 2).

Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji administracyjnych enumeratywnie wymienionych w treści art. 72 ust. 1 pkt 1 – 28, przy czym wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadkach wymienionych w ust. 2 i ust. 2a ww. artykułu. W myśl postanowień ust. 1a ww. artykułu wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje także przed dokonaniem zgłoszenia budowy lub wykonania robót budowlanych oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994r. – Prawo budowlane. W myśl ust. 3 ww. artykułu decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b tego artykułu.

Zgodnie z treścią art. 73 ust. 1 ww. ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

Przepis art. 74 ust. 1 ww. ustawy wymienia dokumenty jakie należy dołączyć do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W myśl ust. 3 ww. przepisu ustawy, jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, stosuje się art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Stosownie do brzmienia ust. 3 a stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Zgodnie z treścią art. 75 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wójt, burmistrz, prezydent miasta – w przypadku pozostałych przedsięwzięć (innych niż wymienione w punktach 1 – 3). Szczegółowe zasady ustalania organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach określają przepisy ust. 1a – 7 tego artykułu.

W myśl art. 79 ust. 1 ustawy przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość *udziału* społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Stosownie do brzmienia art. 80 ust. 1 ustawy jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wyniki postępowania z *udziałem* społeczeństwa;
- 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

W myśl art. 80 ust. 2 zd. 1 ustawy właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

Stosownie do postanowień art. 85 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia. W myśl ust. 2 pkt 2 tego przepisu uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać: w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzeniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W myśl art. 86 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy: 1) wydające decyzje określające warunki korzystania ze środowiska w zakresie, w jakim ma być uwzględniona przy wydawaniu tych decyzji; 2) wydające decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1; 3) przyjmujące zgłoszenia, o których mowa w art. 72 ust. 1a.

W myśl art. 86c ww. ustawy, wykonanie warunków decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, które nie zostały uwzględnione w decyzjach, o których mowa w art. 86, podlega egzekucji administracyjnej w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, o ile przedsięwzięcie jest realizowane.

Kwalifikacji przedsięwzięcia do kategorii przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko lub mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko

dokonywane są w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839).

Z przytoczonych powyżej przepisów prawnych wynika, że decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje się, jeżeli są spełnione łącznie dwie przesłanki pozytywne:

- przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć wymienionych w art. 71 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko,
- wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza uzyskanie jednej z decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko lub dokonanie zgłoszenia: budowy, wykonania robót budowlanych, zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, a nie zachodzi żadna z ustawowych przesłanek negatywnych wydania takiej decyzji.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, w oparciu o przedstawione powyżej ustalenia faktyczne jak i obowiązujący stan prawny stwierdza, co następuje

W pierwszej kolejności Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że dokonało badania wstępnego wniesionych odwołań i stwierdziło, że jest dopuszczalne. Następnie Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach przeszło do badania terminowości wniesienia odwołań i stwierdziło, że zostało złożone w terminie

Kolegium wskazuje dalej, że podstawą prawną do wydania orzeczenia przez organ odwoławczy jest art. 138 kodeksu postępowania administracyjnego.

Stosownie zatem do postanowień art. 138 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo (pkt 1),
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo (pkt 2),
- 3) umarza postępowanie odwoławcze (pkt 3).

W myśl § 2 tego artykułu organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. Zgodnie z § 2a ww. przepisu jeżeli organ pierwszej instancji dokonał w zaskarżonej decyzji błędnej wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, w decyzji, o której mowa w § 2, organ odwoławczy określa także wytyczne w zakresie wykładni tych przepisów. Stosownie do brzmienia § 2b przepisu § 2 nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 136 § 2 lub 3. Organ odwoławczy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy wydaje decyzję, o której mowa w § 1 albo 4. Natomiast stosownie do § 4 ww. artykułu jeżeli przepisy przewidują wydanie decyzji na blankiecie urzędowym, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a istnieją podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy uchyla decyzję i zobowiązuje organ pierwszej instancji do wydania decyzji o określonej treści.

Z treści wyżej przywołanego art. 138 kodeksu postępowania administracyjnego wynika, że przepis ten zawiera zamknięty katalog decyzji organu odwoławczego. Oznacza to, że organ odwoławczy nie jest uprawniony do wydania decyzji o sentencji innej niż wymienione w komentowanym przepisie.

Charakter rozstrzygnięć organu odwoławczego w sposób bezpośredni zdeterminowany jest zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. Jej istota polega na dwukrotnym rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu tej samej sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji. Wypływa stąd obowiązek traktowania postępowania odwoławczego jako powtórzenia rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Decyzja organu drugiej instancji jest takim samym aktem stosowania prawa, jak decyzja

organu pierwszej instancji, a działanie organu odwoławczego nie ma charakteru kontrolnego, ale jest działaniem merytorycznym, równoważnym działaniu organu pierwszej instancji (T. Woś, J. Zimmermann, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1986r., III AZP 11/86, PiP 1989, z. 8, s. 147).

Realizując zasadę dwuinstancyjności postępowania, art. 138 kodeksu postępowania administracyjnego ukształtował postępowanie przed organem odwoławczym – co do zasady – jako postępowanie merytoryczne. Merytoryczny bądź merytoryczno – reformacyjny charakter mają w związku z tym również decyzje tego organu (art. 138 § 1 pkt 1 i 2 zdanie pierwsze), ukierunkowane na rozstrzygnięcie o określonych prawach lub obowiązkach. U podstaw takiego kierunku rozstrzygnięć organu drugiej instancji legła niewątpliwie również zasada szybkości działania i prostoty środków prowadzących do załatwienia sprawy (art. 12 kodeksu postępowania administracyjnego). Procesowym wyrazem merytorycznych kompetencji organu drugiej instancji jest treść jego rozstrzygnięcia w sprawie. Organ ten utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję bądź uchyla ją i sam rozstrzyga o istocie sprawy. Wynik postępowania organu odwoławczego nie sprowadza się zaś do oddalenia odwołania bądź uznania tego środka za uzasadniony. Z kolei rozstrzygnięcia kasacyjne traktowane są przez kodeks jako wyjątki od zasady merytorycznego charakteru postępowania odwoławczego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 1996r., sygn. akt: SA/Ka 1994/95, niepublikowane). Należy wyodrębnić dwa ich rodzaje: decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i umarzającą jednocześnie postępowanie organu pierwszej instancji (art. 138 § 1 pkt 2 in fine), oraz decyzję kasacyjną przekazującą sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji (art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego). Podstawowa różnica między nimi tkwi w tym, że ostatnia z nich może być wydana tylko wówczas, gdy organ odwoławczy stwierdzi istnienie podstaw do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji (B. Adamiak (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks Postępowania Administracyjnego, s. 599; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 sierpnia 1997r., sygn. akt: SA/Rz 770/97, niepublikowany; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 września 2001r., sygn. akt: V SA 239/01, niepublikowany) (Grzegorz Łaszczycza, Komentarz do art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex).

W przypadku bezprzedmiotowości postępowania odwoławczego organ odwoławczy uprawniony jest również do jego umorzenia w oparciu o art. 138 § 1 pkt 3 kodeksu postępowania administracyjnego.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, w oparciu o przedstawione powyżej ustalenia faktyczne jak i obowiązujący stan prawny zauważa, że organ pierwszej instancji przeprowadził postępowanie w sposób nieprawidłowy i zaskarżona decyzja tego organu, wydana po przeprowadzeniu ww. postępowania, nie może się ostać w obrocie prawnym.

W związku z powyższym Kolegium postanowiło uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę organowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia, ponieważ decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie i tym samym wyczerpane zostały przesłanki z przywołanego powyżej art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. Wyżej opisana decyzja kasacyjna może zostać wydana w przypadku łącznego wystąpienia dwóch przesłanek:

1. zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania,
2. konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Ustawodawca nie przewidział innych okoliczności pozwalających na wydanie takiej decyzji kasacyjnej, przy czym zakres czynności jakie w ramach postępowania odwoławczego może przeprowadzić organ odwoławczy określa przepis art. 136 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego, o ile nie zachodzi przypadek z § 2 lub 3 tego przepisu.

Zgodnie bowiem z art. 136 kodeksu postępowania administracyjnego organ odwoławczy jest uprawniony do przeprowadzenia postępowania dowodowego mającego charakter jedynie uzupełniający w stosunku do postępowania dowodowego przeprowadzonego przez organ pierwszej instancji. Oznacza to, że organ odwoławczy nie może prowadzić postępowania dowodowego zastępującego postępowanie dowodowe, które winien był przeprowadzić organ pierwszej instancji. W sytuacji, gdy organ pierwszej instancji orzekł pomimo tego, że nie dysponował niezbędnymi dowodami i dowodów tych nie przeprowadził, to w istocie nie nastąpiło rozpoznanie sprawy w rozumieniu merytorycznym w pierwszej instancji. Takiej wadliwości postępowania organ odwoławczy nie może konwalidować, ponieważ naruszyłby zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego wyrażoną w art. 15 kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którym postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne. Przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania dowodowego w szerszym zakresie niż dozwala art. 136 kodeksu postępowania administracyjnego i zastąpienie w ten sposób organu pierwszej instancji w prowadzeniu postępowania wyjaśniającego pozbawiłoby stronę prawa do dwukrotnego merytorycznego rozpoznania sprawy administracyjnej. Kolegium stwierdziło, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy konieczne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w znacznym zakresie, a okoliczności wymagające wyjaśnienia mają kluczowe znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Nie może to nastąpić w uzupełniającym postępowaniu dowodowym, o którym mowa w art. 136 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego. W dalszej części uzasadnienia zostaną wskazane naruszenia, których dopuścił się organ pierwszej instancji oraz zakres sprawy konieczny do wyjaśnienia ze względu na jego istotny wpływ na rozstrzygnięcie.

Kolegium wskazuje, że postępowanie administracyjne jest zorganizowanym procesem stosowania prawa, które obejmuje następujące etapy:

1. ustalenie stanu faktycznego sprawy w wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego,
2. wybór przepisu prawnego znajdującego zastosowanie w sprawie,
3. dokonanie interpretacji tego przepisu,
4. subsumcję faktów uznanych za udowodnione pod wybraną normę prawną,
5. ustalenie wiążących konsekwencji prawnych – wydanie rozstrzygnięcia.

Wszystkie opisane wyżej etapy procesu stosowania prawa winny być przeprowadzone z poszanowaniem obowiązujących i znajdujących zastosowanie w sprawie przepisów prawnych; zarówno przepisów prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych. Zgodnie z art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Natomiast stosownie do art. 77 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Zasada prawdy obiektywnej zawarta w art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego i rozwinięta w innych przepisach kodeksu postępowania administracyjnego, w tym w przepisie art. 77 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego, ma fundamentalne znaczenie dla prawidłowego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, które pozwoli dokonać subsumcji faktów uznanych za udowodnione pod stosowną normę prawną, a następnie doprowadzi do ustalenia konsekwencji prawnych tych faktów. Obowiązek wyczerpującego i rzetelnego zebrania materiału dowodowego związany jest z sytuacją procesową organu administracji publicznej, który jest „gospodarzem” postępowania i posiada duże uprawnienia w zakresie ukształtowania tego postępowania. W szczególności organ może w każdym stadium postępowania zmienić, uzupełnić lub uchylić swoje postanowienie dotyczące przeprowadzenia dowodu. Natomiast obowiązek wyczerpującego rozpatrzenia materiału dowodowego polega na dokładnym zapoznaniu się z tym materiałem, ustosunkowaniu się do każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów z uwzględnieniem wzajemnych powiązań między nimi, aby uzyskać jednoznaczność ustaleń

faktycznych i prawnych. Negatywne konsekwencje zaniedbania należących do organu czynności dowodowych nie mogą obciążać strony. Wykonanie obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym.

Przechodząc do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy wskazać należy, że organ pierwszej instancji decyzją Nr 9/2023 z dnia 13 grudnia 2023 r. odmówił wydania decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych realizacji planowanego przedsięwzięcia pn: „Zbieranie odpadów na działce o numerze ewidencyjnym 655/116 w Świętochłowicach przy ul. Wojska Polskiego”, W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji opisał przebieg postępowania, zacytował przepisy będące podstawą rozstrzygnięcia oraz przedstawił motywy swojego rozstrzygnięcia. Wskazał m.in.: „

W pierwszej kolejności Kolegium wskazuje, że sprawa była już przedmiotem badania przez Kolegium. W ostatniej swojej decyzji Kolegium zawarło skazania dla organu pierwszej instancji. Jednakże w ponownie prowadzonym postępowaniu organ pierwszej instancji zignorował wskazania Kolegium i tylko pozornie zastosował się do nich, tym samym organ pierwszej instancji nie wykonał wszystkich wcześniejszych zaleceń Kolegium zawartych w decyzji Nr SKO.OS/4 1.9/862/2023/1 9171/AK z dnia 2 października 2023 r. i już z tego powodu decyzja organu pierwszej instancji winna zostać uchylona a sprawa przekazana do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji. Kolegium w swojej ostatniej decyzji podniosło m.in.: „W zakresie cytowanych przepisów mpzp zwrócić przyjdzie uwagę organowi I instancji na zapis § 5 pkt 3 lit. b) gdzie postanawiano, że w odniesieniu do środowiska naturalnego ustala się zakaz lokalizacji zakładów związanych z gospodarowaniem odpadami, za wyjątkiem terenów P/U, w obszarze których dopuszcza się magazynowanie odpadów z zastrzeżeniem zakazu lokalizacji zakładów związanych z recyklingiem — zakaz nie dotyczy terenu 1 P/U, oraz na zapis § 5 pkt 3 lit. a) w związku z pkt. 4 lit. c) mpzp, zgodnie z którym w odniesieniu do środowiska naturalnego ustalono zakaz prowadzenia działalności, której uciążliwości wykraczają poza granicę działki budowlanej, do której użytkownik posiada tytuł prawny, za wyjątkiem dopuszczeń zawartych w punkcie 4, gdzie pod lit. c) dopuszcza się realizację przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Planowane przedsięwzięcie jest przedsięwzięciem mogącym potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko i usytuowane jest w większości na terenie oznaczonym symbolem planu 4P/U, a w niewielkim fragmencie na terenie oznaczonym symbolem 6U. Pomimo zatem istnienia generalnego zakazu lokalizacji zakładów związanych z gospodarowaniem odpadami w przepisie § 5 pkt 3 lit. b) planu, to przepis ten wskazuje także na wyjątek dotyczący terenów P/U, w obszarze których dopuszczono magazynowanie odpadów, co uszło uwadze organu I instancji, który w zakresie czym jest planowane przedsięwzięcie w kontekście wskazanego wyjątku, nie przeprowadził żadnego badania.”

W ponownie prowadzonym postępowaniu nie dokonał analizy na czym ma polegać planowane przedsięwzięcie, tzn. czy jest to zbieranie i magazynowanie odpadów czy wyłącznie magazynowanie odpadów, czy też inne gospodarowanie odpadami. Zalecenia tego nie wypełnia stanowisko organu pierwszej instancji, że „Biorąc pod uwagę powyższe, można uznać, że planowane przedsięwzięcie wpisuje się w definicję gospodarowania odpadami określoną w ustawie - O odpadach, w której w art. 3 ust. 1 pkt 34 określono, że: „Ilekcroć w ustawie jest mowa o: zbieraniu odpadów - rozumie się przez to gromadzenie odpadów przed ich transportem do miejsc przetwarzania, w tym wstępne sortowanie nieprowadzące do zasadniczej zmiany charakteru i składu odpadów i niepowodujące zmiany klasyfikacji odpadów oraz tymczasowe magazynowanie odpadów, o którym mowa w pkt 5 lit. b). W celu dodatkowego potwierdzenia przedmiotowego faktu zwrócono się do Wnioskodawcy (poprzez jego pełnomocnika) z pytaniem czy przed magazynowaniem na przedmiotowym terenie będzie się odbywało zbieranie odpadów — zgodnie z definicją zawartą w art. 3 ust.1 pkt 34 ustawy o odpadach. Na tak zadane pytanie Wnioskodawca odpowiedział : „, Nie. W związku z planowaną inwestycją nie będzie odbywało się „zbieranie odpadów” zgodnie z definicją zawartą w art. 3 ust. 1 pkt 34 ustawy o odpadach. Zdaniem Organu I instancji przedłożone wyjaśnienia są niespójne, a Wnioskodawca przeczy sam sobie stwierdzając w pierwszej części wypowiedzi, że „ W związku z planowaną

inwestycją nie będzie odbywało się „zbieranie odpadów” zgodnie z definicją zawartą w art. 3 ust. 1 pkt 34 ustawy o odpadach”, podczas gdy w drugiej części tych samych wyjaśnień stwierdza, że : „przewiduje się prowadzenie działalności, związanej ze zbieraniem zgodnie z definicją art. 3 ust. 1 pkt Sb ustawy o odpadach i magazynowaniem odpadów budowlanych (gruzu) oraz odpadów złomu. (...)”

Dodatkowo pełnomocnik strony w odwołaniu podnosi, że: „, Niezależnie od powyższego należy podkreślić, w ślad za petitum odwołania, że planowane przedsięwzięcie nie stanowi zakładu związanego z zagospodarowaniem odpadów. (...) ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że planowane do realizacji przedsięwzięcie ma polegać na zagospodarowaniu 0,55 ha działki poprzez utwardzenie placu, na którym będzie się odbywać magazynowanie odpadów o powierzchni 3200 m² wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną. Na tej powierzchni ma się znaleźć utwardzony plac magazynowy wraz z krawężnikami, wydzielone boksy na odpady magazynowane luzem zamykane kontenery, zamykane pojemniki, waga samochodowa. Ponadto Inwestor przewiduje teren utwardzony betonowymi płytami drogowymi (drogi przejazdów pojazdów ciężarowych), o łącznej powierzchni do 1500 m², wjazd na działkę obsługiwany przez służebność, zaś pozostały niezagospodarowany teren pozostanie biologicznie czynny. Inwestor planuje także wybudowanie budynku socjalno-biurowego z serwerownią. Analiza zakresu zamierzenia odwołującego nie pozostawia wątpliwości, że na opisanym terenie nie będzie znajdowała się jakakolwiek instalacja w rozumieniu przepisów u.o.ś. — nie sposób bowiem za instalacje uznać boksów, kontenerów, czy pojemników. Wskazane elementy, jako obiekty w żaden sposób niezwiązane z gruntem, bez wątpienia nie stanowią też budowli w rozumieniu przepisów u.o.ś.. (...)dodatkowo jego działalność, polegająca wyłącznie na magazynowaniu odpadów, jako zgodna z zakresem podstawowego przeznaczenia nieruchomości zgodnie z § 2 pkt 11 m.p.z.p. (tereny zabudowy produkcyjno-usługowej).”

Z uwagi na powyższe raz Kolegium wskazuje na konieczność zbadania jaki zakres będzie miało planowane przedsięwzięcie, mając przy tym na uwadze twierdzenia pełnomocnika strony, który działa w imieniu strony. Od wyniku tej analizy będzie zależała ocena czy planowane przedsięwzięcie jest zgodne z przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, tj. z Uchwałą Nr XXVIII/245/20 Rady Miejskiej w Świętochłowicach z dnia 24.06.2020r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru w rejonie Drogowej Trasy Średnicowej, linii kolejowej, ulic Metalowców, Wojska Polskiego, Śląskiej i Ceramicznej oraz granicy administracyjnej miasta (Dz. U. Woj. SI. z 2020, Poz. 5054).

Nadal aktualny pozostaje zarzut, że organ pierwszej instancji nie wykazał przesłanek stosowania w sprawie art. 49 kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 74 ust. 3 ustawy. Stwierdził jedynie, że ilość stron postępowania przekroczyła 10 w związku z czym strony zawiadamiano o czynnościach w postępowaniu poprzez obwieszczenia. W ponownie prowadzonym postępowaniu winien podać, w oparciu o zgromadzone dowody, przesłanki zastosowania tej instytucji.

Dostrzeżone w konsekwencji powyższego braki skutkują koniecznością uchylenia zaskarżonej decyzji w całości i przekazaniem sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji. W trakcie ponownego rozpatrywania sprawy organ pierwszej instancji winien usunąć wszelkie uchybienia, które w niniejszej decyzji wskazał organ odwoławczy. Ustalenia w sprawie winny znajdować natomiast odzwierciedlenie w zgromadzonym przez organ materiale dowodowym, który z kolei organ obowiązany jest zebrać i ocenić w sposób wnikliwy.

Reasumując, w ocenie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach w sprawie wystąpiło naruszenie przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

W takim przypadku, stosownie do postanowień art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego zachodzi konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez ten organ. W świetle ww. przepisu prawa organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji w sytuacji, gdy zaskarżona decyzja została

wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ drugiej instancji powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

W takim przypadku, stosownie do postanowień art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego zachodzi konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez ten organ. W świetle ww. przepisu prawa organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji w sytuacji, gdy zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ drugiej instancji powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. W związku z powyższym Kolegium wskazuje, że ponownie rozpatrując przedmiotową sprawę organ pierwszej instancji winien usunąć wszelkie uchybienia, które w niniejszej decyzji wskazał organ odwoławczy. Organ pierwszej instancji winien również wypełnić wcześniejsze zalecenia Kolegium. W wydanym zaś rozstrzygnięciu organ pierwszej instancji winien wyjaśnić przesłanki, którymi kierował się przy jego podejmowaniu oraz ustosunkować się do wszelkich uwag podniesionych w trakcie postępowania. W trakcie ponownego badania sprawy winien przeanalizować uwagi podnoszone przez odwołujące się strony i rozważyć je w wydanej przez siebie decyzji.

Odnosząc się do treści odwołania stron Kolegium zauważa, że w znacznej części argumenty w nim zawarte, zostały przez Kolegium podzielone, co znalazło odzwierciedlenie w niniejszym rozstrzygnięciu. Jednakże z uwagi na naruszenie prawa, jakiego dopuścił się organ pierwszej instancji w toku postępowania, Kolegium nie ma możliwości wydania decyzji merytorycznej, lecz jest zmuszone do wydania decyzji kasacyjnej i uchylenia w całości zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji. Dostrzeżone bowiem brak w postępowaniu organu pierwszej instancji wykraczają poza zakres jak dozwala art. 136 kodeksu postępowania administracyjnego. W ramach tego postępowania organ pierwszej instancji będzie zobowiązany do ponownego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, co już wyżej zostało wskazane.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.
Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Pouczenie

Na niniejszą decyzję nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego, jednak strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne sprzeciwu określają art. 46, 47, art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2023 r. poz. 1634 z późn. zm.).

Wniesienie sprzeciwu od niniejszej decyzji wymaga uiszczenia wpisu stałego w wysokości 100 zł.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2023 r. poz. 1634 z późn. zm.).

Realizując zasadę dostępu do informacji publicznej o środowisku, na podstawie art. 21 ust. 2 pkt. 9 ustawy w związku z art. 3 ust. 1 pkt. 11 lit. a, b i c ustawy oraz art. 85 ust. 3 ustawy, o decyzji

niniejszej obwieszczono na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się do organu pierwszej instancji o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego
w Katowicach

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego
w Katowicach

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego
w Katowicach

Katarzyna Stebnicka
/właściwy podpis na oryginale/

Robert Nowicki
/właściwy podpis na oryginale/

Kamila Koziara
/właściwy podpis na oryginale/

Otrzymują:

1/. Radca prawny Maciej Smolczewski – pełnomocnik Pana Tomasza Warchali przedsiębiorcy prowadzącego działalność pod firmą: ZUPH MAX-BUD

Kancelaria Radców Prawnych „IURATOR” T.Smolczewski i Wspólnicy sp.j., ul. Tysiąclecia 101, 40-875 Katowice

2/. Prezydent Miasta Świętochłowice 41-600 Świętochłowice, ul. Katowicka 54 wraz z aktami

3/. Aa.